

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Cztályozás

362

Szerző:

Edelsheim-Gyulai Ella

Hely

Cím:

A Koldusok Koldusa

Idő

"1943"

Forrás:

Pesti Hírlap

Személy

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszí

Közp. nyomt. X

A koldusok koldusa

Iria Ed-Isheim-Gyulai Ella

Az az idős hölgy, akit bemutatok, az élet nem mindennapi jelenségei közül való. Már tul van hetvenedik évén, de egy hittérítő lelkesedésével és egy morfinista szenvedélyével járja reggeltől estig a különböző hivatalokat, hogy védené a pesti élet elesettjeiről gondoskodni tudjon. Névjegyén, amelyet kilencágu korona ékesít, van egy sokkal értékesebb, sokkal szebb cím, amelyet senki sem adományozott, egy jelző, amit ő talált ki. „Özv. gróf Sennyey Gézané, a koldusok koldusa.“ Mintegy 12 évvel ezelőtt indult el azon a megállást nem ismerő magaválasztotta uton, amely végül is odavezetett, hogy nála jobban ma senki sem ismeri Budapest szegényeit.

Érdeklődése azonban nem elméleti természetű. Részben az ő fáradhatatlan harcainak köszönhető, hogy a háboru utáni Budapest 24 nyilvántartott nyomortanyájából, a kültelkeken éktelenkedő baraktáborokból ma már alig maradt valami. A többi lerombolták. Lakóikat emberibb szállásokon helyezték el, asszonyaikat és gyermekeiket egyre hatékonyabban pártfogásba vették a különböző szociális és jótékony egyesületek. A koldusok koldusa azonban még mindig

nem elégszik meg azzal, hogy különböző jótékony intézmények keretében elvégezze vállalt feladatát. Állandóan új és új ötletekkel ostromolja a hatóságokat. Hol itt, hol ott tűnik fel jellegzetes alakja, ötleteket sugalmaz és a hivatalok körül serénykedik. Ezelőtt mintegy tíz évvel az életvédelmi osztály vezetője részben Sennyey grófné segítségével oldotta meg a téli melegedők ügyét. Akkoriban nyolc melegedőben hat-hétezer hajléktalan nyomorgó talált napközi ott-hont. Azóta valamelyest javult a szegényügy. Tavaly már egy melegedőre átlagban csak 500 ember esett. Ezeknek egy részét mindjárt alkalmi munkához is juttatták. Az idén, sajnos, a háziurak erre a célra még csak egy pincét sem voltak hajlandók kiadni. A belügyminisztérium évenként tekintélyes összeggel támogatja a rendőri melegedők ügyét, az élelmezést pedig a főváros vállalja. A jótékony egye-

sületek munkáját is erősen megkönnyítette az a körülmény, hogy itt egy helyen tömörülve megtalálták a segítségre szorulókat. A fiatalokat munkába állították, a betegeket, a tehetetleneket, az öregeket pedig átutalták a fővárosi szegényházba, ahol még az ősz elején mintegy 300 üres ágy volt.

A tél azonban a nyomorgók kérelhetetlen ellensége és mióta a rendőri melegedők megszűntek, a

toloncház valósággal zsúfolva van ezekkel a szerencsétlenekkel, akiknek többnyire nincs más hibájuk, mint a lakásinség. Bűnük azonban van, mert amióta a koldulást eltiltották, minden kéregető bűnözőnek számít. Sennyey grófné most azon fáradozik, hogy a két határszél: a szegényház és a toloncház között egy semleges helyet létesíthessen azok számára, akik munkaalkalom híján kerültek bajba. Szerinte a munkatábor és az azonnali munkaparancs, a munkakényszer oldaná meg leginkább a helyzetet. Ezért jár hivatalról hivatalra, ezért ostromolja ujabb és ujabb beadványokkal a hivatalokat, miközben a jótékonyág egyéni kötelezettségeit anyagi erején felül gyakorolja. Ugyszólván mindenét szétosztotta már a pesti szegénység között. Amikor már a magából kifogyott, új ötlettel szerzett pénzt: képeket rajzol és fest és azokat árulja.

Egy hozzám intézett leveléből közlöm ezt a pár jellemző sort: „Én a közügyekben sohasem nézem egyéni, emberi büszkeségemet. Más kép nem lehetnék oly abszolút alázas és szerény, amilyen a magánéletben is vagyok immár hetven éve.“ Az ő hivatala tényleg szerzetesi türelmet és alázasosságot kíván. Ha nem így cselekedne, nem is lehetne teljes joggal az, aminek hívja magát: a koldusok koldusa.

1941 — 9086